

Ανν Σάλιβαν

Γράμμα στην Έλεν Κέλλερ από το Πουέρτο Ρίκο, το 1917

Με λυπεί αφάνταστα Ελένη το ότι δεν μπορώ να πιστέψω όπως εσύ. Πονάει το ότι δεν μπορώ να μοιραστώ το θρησκευτικό κομμάτι της ζωής σου. Για μένα, όπως καλά ξέρεις, αυτή η ζωή είναι η σημαντική. Το τι κάνουμε Εδώ και Τώρα έχει σημασία, επειδή οι πράξεις μας επηρεάζουν άλλες ανθρώπινες υπάρξεις.

Είμαι λάτρης της Βίβλου, σαν ποίηση. Βρίσκω ομορφιά και απόλαυση σε αυτήν, αλλά δεν πιστεύω πως ήταν περισσότερο εκπνευσμένη από τον Θεό από ότι είναι κάθε εξαιρετικό γράψιμο εμπνευσμένο. Το μέλλον είναι σκοτεινό για μένα, πιστεύω πως η Αγάπη είναι αιώνια και ότι αιώνια θα εκδηλώνεται στην ζωή. Χρησιμοποιώ την λέξη αιώνια με την αίσθηση ότι πηγαίνει τόσο μακριά όσο η φαντασία μου μπορεί να φτάσει.

Με σένα το πιστεύω σου για ένα μέλλον όπου τα ανέντιμα μέρη θα ισιώνουν είναι ενστικτώδης. Η πίστη στην συνειδητή αθανασία βοηθάει στο να βρίσκεις την ζωή υπέροχη παρά τους περιορισμούς και τα προβλήματα. Η ιδέα της ζωής για πάντα σε ένα μέρος που ονομάζεται Παράδεισος δεν μου ταιριάζει εμένα. Είμαι ικανοποιημένη με τον θάνατο να είναι τελικός, εκτός κι αν ζούμε στην θύμηση των άλλων.

Ο Χάρυ Λέικ έφερε 2 Αμερικάνους να μας επισκεφτούν. Μιλήσαμε για την αμερικάνικη εισβολή στο νησί. Οι άνδρες επέμεναν ότι το νησί είναι πολύ καλύτερα από όταν ανήκε στους Ισπανούς. Ξανά και ξανά εξέφραζαν την έκπληξη τους που οι ιθαγενείς δεν εκτιμούσαν το τι κάνουμε για αυτούς. Εμείς οι Αμερικάνοι φαίνεται πως δεν μπορούμε να καταλάβουμε ό,τι όταν μπαίνει κλέφτης στο σπίτι, η οικογένεια δεν μπορεί να θεωρήσει την εισβολή σαν φιλική πράξη, ακόμη κι όταν οι κλέφτες παίρνουν λίγα από όσα βρουν.

Ο Χάρυ που έχει ζήσει ένα χρόνο εδώ πέρα λέει πως οι άνθρωποι απεχθάνονται την αμερικανική εισβολή. Μισούν ακόμη και το πώς συλλαβίζουμε το όνομα της χώρας. Πολύ φτωχοί, ήσυχoi, κρύβοντας το μίσος πίσω από χαμόγελα, περιμένουν και ελπίζουν για την ώρα που θα

διώξουν τους αμερικάνους από την χώρα. Με περιφρόνηση μας δίνουν περισσότερο από όσο χρειάζεται. Θα σπεύσουν να μας εξυπηρετήσουν στα μαγαζιά όμως η ευγένεια τους είναι σκληρή και ύποπτη.

Ο Χάρυ λέει πως γελάνε όταν τους λένε πως οι Αμερικάνοί έχουν καλές προθέσεις. Έχουν βαρεθεί με την προπαγάνδα, ότι οι αμερικάνοι τους έσωσαν από την αγριότητα των Ισπανών τυράννων.

Ακόμη κι αν κερδίσαμε το Πουέρτο Ρίκο σαν πολεμικό τρόπαιο, δεν καταλαβαίνω γιατί πρέπει να αλλάξουμε τα πάντα και να ερεθίζομαι τους ντόπιους. Αυτοί οι οπισθοδρομικοί άνθρωποι δεν καταλαβαίνουν γιατί τους παίρνουμε όλο το έδαφος για να φυτέψουμε ζάχαρη. Οι Αμερικάνοι δεν καταλαβαίνουν πως αν τους αρπάξουμε όλη την γη για τις επιχειρήσεις μας, οι άνθρωποι θα λιμοκτονήσουν.

Στο Πουέρτο Ρίκο η απληστία του λευκού είναι χωρίς όρια. Το νησί έχει δοθεί στην καλλιέργεια ζαχαροκάλαμων από τα οποία οι αμερικάνοι και ελάχιστοι Πορτορικανοί βγάζουν τεράστια κέρδη. Δεν απομένει γη για την καλλιέργεια τροφής. Τα παιδιά πιπιλάνε τα κοτσάνια των ζαχαροκάλαμων για να κρατηθούν στην ζωή και τα στομάχια τους είναι φουσκωμένα από την ασιτία

Το νησί θα ευημερούσε αν μπορούσε να διώξει του βασιλιάδες της ζάχαρης που υπονομεύουν την ζωή. Θα σου πιανόταν η καρδιά αν έβλεπες την μιζέρια του απλού λαού. Τα παιδιά ιδιαίτερα, μικρά πλασματάκια μέσα στην αθλιότητα, γυμνά και πεινασμένα. Πεθαίνουν κατά εκατοντάδες, αν κρίνει κανείς από τα μικρά φέρετρα που βλέπεις στους δρόμους καθημερινά. Αυτά τα παιδιά θα είχαν να φάνε και θα ζούσαν αν κάποιοι άνθρωποι που ξέρουμε στη Νέα Υόρκη δεχόταν να έχουν μόνο το δικό τους μερίδιο από τους πόρους της γης.

Ο καιρός είναι υπέροχος, για μένα το κλίμα είναι τέλειο, δεν μπορώ να αποφασίσω αν είναι πιο όμορφα τα πρωινά ή τα απογεύματα.

Είμαι χαρούμενη που είσαι καλά

Η δασκάλα

Έλεν Κέλερ

Η Ιστορία της ζωής μου

Απόσπασμα

"...Η πιο σημαντική μέρα της ζωής μου είναι η μέρα που ήρθε κοντά μου η δασκάλα μου, η Άνι Μάνσφιλντ Σάλιβαν. Γεμίζω απορία και θαυμασμό κάθε φορά που σκέφτομαι τις αμέτρητες αντιθέσεις που έχουν αυτές οι δυο ζωές που έζησα. Ήταν 3 Μαρτίου 1887, τρεις μήνες προτού κλείσω τα επτά.

Το απόγευμα αυτής της αλησμόνητης ημέρας καθόμουν άφωνη στην πόρτα και περιμένα. Είχα καταλάβει κάπως από τα νοήματα της μητέρας μου και την πυρετώδη κίνηση στο σπίτι, ότι κάτι ασυνήθιστο επρόκειτο να συμβεί. Είχα στραμμένο το κεφάλι μου προς τον ουρανό κι ο απογευματινός ήλιος έλουζε το πρόσωπο μου, περνώντας μέσα από το πυκνό αγιόκλημα που σκέπαζε την είσοδο. Τα δάχτυλά μου από μόνα τους σχεδόν, χάριδευαν τα γνώριμα φύλλα και τα μπουμπούκια που μόλις είχαν βγει για να καλωσορίσουν τη γλυκιά άνοιξη του Νότου. Δεν ήξερα τι θαύματα και εκπλήξεις μου φύλαγε το μέλλον. Βδομάδες τώρα ο θυμός κι η πίκρα με μαστίγωναν αλύπητα και μια βαθιά χαύνωση είχε ακολουθήσει αυτόν τον παθιασμένο αγώνα.

Σας έτυχε ποτέ να βρεθείτε πάνω σ' ένα βαπόρι και να σας τυλίξει μια πυκνή ομίχλη σαν χειροπιαστό λευκό σκοτάδι και το μεγάλο καράβι να ρίχνει βολίδες, ψάχνοντας να βρει την ακτή, όλο ένταση κι ανυπομονησία, και σεις να περιμένετε καρδιοχτυπώντας πως όπου να' ναι κάτι φοβερό θα συμβεί; Σαν ένα τέτοιο καράβι ήμουνα προτού αρχίσει η εκπαίδευσή μου, μόνο που εγώ δεν είχα ούτε πυξίδα, ούτε βολίδες κι ούτε είχα κανέναν τρόπο να μάθω πόσο κοντά ήταν το λιμάνι. «Φως, δώστε μου φως», ήταν η άφωνη κραυγή της ψυχής μου και κείνη ακριβώς την ώρα το φως της αγάπης έπεσε πάνω μου.

Ένωσα βήματα να πλησιάζουν. Άπλωσα το χέρι μου νομίζοντας πως ήταν η μητέρα μου. Κάποιος το πήρε και με σήκωσε και με κράτησε σφιχτά στην αγκαλιά του. Ήταν αυτή που ήρθε να μου αποκαλύψει το καθετί και, πάνω απ' όλα, να μ' αγαπήσει.

Το άλλο πρωί με οδήγησε στο δωμάτιο της και μου 'δωσε μια κούκλα. Την είχαν στείλει τα μικρά τυφλά παιδιά του Ιδρύματος Πέρκινς και την είχε ντύσει η Λόρα Μπρίντζμαν μα εγώ αυτό το έμαθα αργότερα. Αφού έπαιξα λίγη ώρα μαζί της, η Μις Σάλιβαν σχημάτισε αργά με τα δάχτυλά της στο χέρι μου τη λέξη «κ-ο-ύ-κ-λ-α». Ένωσα αμέσως ενδιαφέρον γι αυτό το παιχνίδι με τα δάχτυλα και προσπάθησα να το μιμηθώ. Όταν τελικά κατάφερα να γράψω σωστά τα γράμματα, πλημμύρισα από παιδιάστικη χαρά και περηφάνια. Έτρεξα κάτω στη μητέρα μου, σήκωσα το χέρι μου κι έφτιαξα τη λέξη «κούκλα». Δεν ήξερα ότι έτσι σχημάτιζα μια λέξη ούτε καν ότι υπήρχαν λέξεις. Απλά έβαζα τα δάχτυλα να μιμούνται τα δάχτυλα των άλλων, σαν τη μαίμου. Τις επόμενες μέρες έμαθα να σχηματίζω με τον ίδιο τρόπο πολλές λέξεις, όπως «καρφίτσα», «καπέλο», «κούπα» και μερικά ρήματα: «κάθομαι», «στέκομαι», και «περπατάω». Αλλά πέρασαν πολλές Βδομάδες προτού καταλάβω πως το κάθε τι έχει ένα όνομα.

Μια μέρα που έπαιζα με την καινούργια κούκλα μου, η Μις Σάλιβαν έβαλε στην αγκαλιά μου την παλιά μεγάλη κούκλα, σχημάτισε «κ-ο-ύ-κ-λ-α» με τα δάχτυλα και προσπάθησε να με κάνει να καταλάβω ότι η λέξη «κ-ο-ύ-κ-λ-α» ταίριαζε και στις δυο. Το πρωί, είχαμε φιλονικήσει εξαιτίας των λέξεων «κ-α-ν-ά-τ-α» και «ν-ε-ρ-ό». Η Μις Σάλιβαν προσπαθούσε να βάλει στο μυαλό μου ότι «κ-α-ν-ά-τ-α» είναι κανάτα και «ν-ε-ρ-ό» είναι νερό, αλλά εγώ όλο και τα μπέρδευα. Απογοητευμένη, άφησε τότε αυτό το θέμα, αλλά το επανέλαβε στην πρώτη ευκαιρία. Εκνευρίστηκα μ' αυτές τις προσπάθειες, άρπαξα την καινούργια κούκλα και την πέταξα με δύναμη στο πάτωμα. Ευχαριστήθηκα όταν ένωσα στα πόδια μου τα κομμάτια της σπασμένης κούκλας. Δεν ένωσα ούτε λύπη, ούτε μεταμέλεια μετά το παθιασμένο μου ξέσπασμα. Δεν αγαπούσα την κούκλα. Στον κόσμο το σιωπηλό και σκοτεινό που ζούσα, δεν υπήρχε δυνατό αίσθημα τρυφερότητας. Αισθάνθηκα πως η δασκάλα μου συμμαζέψε τα κομμάτια σε μια άκρη του τζακιού και ικανοποιήθηκα γιατί η αιτία της ενόχλησής μου έφυγε. Μου' φε- ρε το καπέλο μου και κατάλαβα πως θα πηγαίναμε βόλτα

στη λιακάδα. Αυτή η σκέψη, αν μπορεί μια άφωνη αίσθηση να ονομαστεί σκέψη, με' έκανε να χοροπηδήσω και να σκιρτήσω από χαρά.

Κάποιος έβγαζε νερό και η δασκάλα μου έβαλε το χέρι μου στο στόμιο της αντλίας. Καθώς το κρύο νερό έπεφτε στο ένα μου χέρι, εκείνη σχημάτισε στο άλλο τη λέξη «νερό», πρώτα αργά, μετά πιο γρήγορα. Στεκόμουν ακίνητη. Όλη μου η προσοχή ήταν στραμμένη στις κινήσεις των δάχτυλων της. Ξάφνου απόχτησα συνείδηση κάποιου που' χα λησμονήσει, το σύγκρου μιας σκέψης μου ξανάρθε' και κάπως έτσι μου αποκαλύφτηκε το μυστήριο της γλώσσας. Τότε πια κατάλαβα ότι «νερό» σήμαινε το θαυμάσιο δροσερό «κάτι» που έτρεχε πάνω στο χέρι μου. Αυτή η ζωντανή λέξη ξύπνησε την ψυχή μου, τη γιόμισε φως, ελπίδα, χαρά, την ελευθέρωσε. Υπήρχαν ακόμη φραγμοί, είναι αλήθεια, αλλά φραγμοί που με τον καιρό θα έπεφταν.

Έφυγα απ' το αντλιοστάσιο διψασμένη για μάθηση. Το καθετί είχε ένα όνομα και το καθετί γεννούσε μια καινούργια σκέψη. Καθώς γυρνούσαμε σπίτι, ό,τι άγγιζα μου φαινότανε πως αναρριγούσε από ζωντάνια. Κι αυτό γιατί έβλεπα το καθετί με την καινούργια παράξενη όραση που είχε έρθει. Όταν περάσαμε την πόρτα, θυμήθηκα την κούκλα που είχα σπάσει. Πήγα στο τζάκι και συμμαζέψα τα κομμάτια. Μάταια προσπάθησα να τα αποσυναρμολογήσω. Τότε τα μάτια μου γέμισαν δάκρυα. Είχα καταλάβει τι είχα κάνει και για πρώτη φορά αισθάνθηκα λύπη και μεταμέλεια. Έμαθα πολλές καινούργιες λέξεις εκείνη τη μέρα. Δεν τις θυμάμαι όλες. Ξέρω όμως ότι ανάμεσά τους ήταν οι λέξεις μητέρα, αδελφή, δασκάλα. Λέξεις που έκαναν τον κόσμο ν' ανθίσει, «όπως η ράβδος του Ααρών, με λουλούδια». Το βράδυ εκείνης της αξέχαστης ημέρας δεν υπήρχε στον κόσμο παιδί πιο ευτυχισμένο από μένα, έτσι, καθώς ξαπλωμένη στο μικρό μου κρεβάτι ξαναζούσα τη χαρά όλων αυτών που πέρασα και για πρώτη φορά στη ζωή μου, περίμενα ανυπόμονα να ξημερώσει η καινούργια μέρα..."

Η Ιστορία της Ζωής μου», στην τρίτη του έκδοση από της εκδόσεις «Μίνωας»,

Αναδημοσίευση αποσπάσματος από :

anthropokentrika.wordpress.com/2011/10/15/έλεν-κέλερ---η-ιστορία-μιας-ζωής...-ερωτ/

Η Έλεν Κέλερ γεννήθηκε το 1880 και απώλεσε την ακοή και την όραση της σε ηλικία 19 μηνών, εξαιτίας μιας σοβαρής ασθένειας. Η ζωή της κινούνταν ανάμεσα σε ακατανόητες σιωπές, ώσπου βρέθηκε η Ανν Σάλιβαν η οποία κατάφερε να της μάθει να διαβάζει και να μιλάει, αλλάζοντας ριζικά την ζωή της. Με την βοήθεια της Σάλιβαν η Έλεν έγραψε το βιβλίο «Η ιστορία της ζωής μου»

Η διδασκαλία της Σάλιβαν στην 7χρονη Έλεν

Η Σάλιβαν άρχισε με το δάχτυλό της να σχηματίζει στην παλάμη της Ελεν διάφορες μικρές λέξεις, εκείνη όμως η Έλεν που δεν έβλεπε και δεν άκουγε νόμιζε ότι επρόκειτο για παιχνίδι, δεν μπορούσε να συνδέσει τα σύμβολα των λέξεων με αντικείμενα ή έννοιες. Το φράγμα αυτό έσπασε μήνες αργότερα όταν η Σάλιβαν έβαλε το ένα χέρι της Ελεν κάτω από τρεχούμενο νερό ενώ παράλληλα σχημάτιζε επαναλαμβανόμενα τη λέξη «νερό» στο άλλο της χέρι: η μαθήτριά συνειδητοποίησε αστραπιαία ότι υπήρχαν ονόματα για όλα τα πράγματα που την περιέβαλλαν.

Ενθουσιασμένη έμαθε μέσα σε μία ημέρα 30 νέες λέξεις, που έγιναν σύντομα εκατοντάδες και τις οποίες σταδιακά κατάφερε να συνδυάζει σε απλές προτάσεις. Γρήγορα η Ελεν έμαθε να γράφει σε ειδική γραφομηχανή και να διαβάζει κείμενα σε αλφάβητο μπράιγ. Το 1888 η Ανν κι η Έλεν μετακόμισαν στη Βοστώνη, όπου η Έλεν φοίτησε στη Σχολή Πέρκινς. Δεν μπορούσε όμως να μιλήσει, πράγμα που κατάφερε για πρώτη φορά σε ηλικία εννέα ετών, με τη βοήθεια ειδικευμένης δασκάλας η οποία τοποθετούσε το χέρι της Ελεν πάνω στα χείλη της την ώρα που πρόφερε τις λέξεις, μέσα στο στόμα της για να μάθει να τοποθετεί σωστά τη γλώσσα της και πάνω στον λαιμό της για να νιώθει τις διαφορετικές δονήσεις του. Σταδιακά η Κέλερ έμαθε να διαβάζει τα χείλη των άλλων ακουμπώντας το χέρι της πάνω στο στόμα τους και άρχισε δειλά δειλά να μιλάει, στην αρχή ακατάληπτα, αργότερα εντυπωσιακά καλά.